

Lovforslaget, som det er her. Naar altsaa i Motiverne Overskudet for det Femaar, om hvilket der her er Tale, er gjort op til lidt over 5 Mill. Kr., og man deraf i det hele kun uddeler 2 $\frac{1}{4}$ Mill. Kr., saa ved jeg meget vel, at man har fundet, at det var lovlig lidt at give. Men jeg tror dog, at man bør blive staaende derved, og saa se, hvordan det vil udvikle sig i Fremtiden. Det vilde heller ikke være uden Betænkelighed, hvis man nu gav sig til at udbetale et Beløb, der vilde væsentlig overstige, hvad man ved de to foregaaende Bonusuddelinger har givet, thi der vilde ikke være nogen som helst Sikkerhed for, at man vilde kunne vedblive at uddele et større Beløb, der er derimod al mulig Sandsynlighed for, at man vil kunne vedblive med at uddele et Beløb, der svarer til det, der her foreslaas, og som stemmer med, hvad der er blevet uddelt de foregaaende Gange. Jeg maa derfor anbefale det høje Ting at vedtage Forslaget, saaledes som det i denne Henseende foreligger her. Man kan jo overhovedet ikke sige, at der er nogen rationel Grænse for, hvor stort en Reservefond skal være. Der er, som den højtærede Minister bemærkede, saa mange Omstændigheder, der have Indflydelse paa den Sikkerhed, hvormed Beregningerne og Opførelsen kunne gøres, at man maa sørge for, at man er paa den sikre Side, og man maa altsaa hellere have Reservefonden for stor end udsætte sig for, at den bliver for lille.

Med Hensyn til den Maade, hvorpaa man vil fordele det, skal jeg ogsaa ganske henholde mig til, hvad den højtærede Minister har udtalt. — Derimod skal jeg dvæle et Øjeblik ved den ogsaa af den højtærede Minister omtalte ny Bestemmelse, som er indsat i Folketinget. Det maa jo vistnok erkendes, at det er ganske irrationelt, hvad man der har foreslaaet. Det er i Virkeligheden ikke noget, som vedrører denne Sag eller denne Lov. Man kan i Virkeligheden ikke begrunde, at man tager Beløb ud af Livsforsikringsanstalten og giver dem til Folk, der ikke ere eller have været forsikrede i denne Anstalt; det er dog unaturligt. Forslaget gaar jo, som den højtærede Minister bemærkede, ud paa, at Lærere ved det kommunale Skolevæsen uden for Kjøbenhavn, som førend Loven af 1891 altsaa ikke have kunnet optages i Statsanstalten for Livsforsikring, fordi de ikke kunde præstere fornøden Lægeattest, og som af den Grund maatte fyldestgøre deres Forpligtelse, med Hensyn til at sikre Overlevelsesrenter for deres Enker, i Skolefonden, skulle have en Bonus ud af en

Anstalt, med hvilken de aldeles intet have haft at gøre. Der kan ikke siges andet om det Punkt, end at det egentlig er umuligt at begrunde det. Men nu ere jo Lærerne en Gang Nationens Kælebørn, og alle Mennesker ville give dem Understøttelse og Hjælp paa bedste Maade, naar man blot kunde blive enig om forskellige andre Ting, der staa i Forbindelse dermed. Og naar vi nu ville give dem en Bonus, ja, saa vil der i og for sig ikke være nogen, der vil misunde dem den eller sige, at det ikke var meget rart, om de ogsaa kunne faa denne Bonus. Det ejendommelige er kun dette, at det skal være Statsanstalten for Livsforsikring, som ikke har noget med dem at gøre, der skal udrede den. Den Bonus, som blev vedtagen ved Loven af 1891, gik nemlig ud af Skolefondene, den skulde man have af de vedkommende Skolefonds, det vil altsaa sige, at man har givet dem af den Kasse, i hvilken de vare forsikrede. Og hvis man nu endelig vil sige, at Skolefondene ere saa stærkt betyngede, at de ikke kunne taale det, saa maatte man vel give dem umiddelbart af Statskassen. Nu har man foreslaaet at sætte en Bestemmelse ind i Loven om, at de skulle have denne Bonus af Statsanstaltens Formue. Da nu Statsanstalten heldigvis er saa velhavende, at den kan taale det, og da Udredelsen af Beløbet derfor ikke vil have Indflydelse paa, hvad Interessenterne faa nu, finder jeg, at jeg trods det irrationelle, der er i Forslaget, maa anbefale mine ærede Kolleger i Tinget at stemme ogsaa for denne Paragraf.

Idet jeg saaledes i det hele finder at kunne anbefale Tinget at fremme dette Lovforslag og at vedtage det i den Skikkelse, hvori det foreligger, og at gøre det saa hurtigt som muligt, for at Loven snart kan blive færdig, ønsker jeg at benytte denne Lejlighed til at henlede den højtærede Ministers Opmærksomhed paa et Spørgsmaal, som ofte er kommet frem, og som er blevet berørt, hver Gang der her i Salen har været Spørgsmaal om Livsforsikringsanstalten. Det er det Spørgsmaal: faa vi dog ikke en Lov om Ordningen i det hele af Forsikringsvirksomheden her i Landet? Da vi i 1893 talte om denne Sag, blev der fra Regeringsbordet meddelt os, at Sagen var under Overvejelse, men at denne endnu ikke var saa fremskreden, at der kunde forelægges et Lovforslag. Det er 5 Aar siden. Nu tror jeg, at der ogsaa foreligger en Udtalelse om, at Sagen er under Overvejelse, i alt Fald tror jeg nok, at den højtærede Minister har udtalt